

Дати

Сорок років життя і мудрості Коростської ЗОШ

Прев'ю

Історія держави починається з малої історії роду, села, школи. А жеттєпис алмама матер — це історія кожного вчителя, учня, керівника, які розбудовували її впродовж декількох поколінь. Нова будівля Коростської ЗОШ І-ІІІ ст. нараховує немало-небагато 40 років, але з її стін вийшли люди, які повсякчас несуть у світ лише світло творчості, неординарності й моральності, а в загальному творять успішний літопис краю.

Життєва дорога Коростського закладу освіти пролягас з далекої давнини. З 1860 по 1877 рр. на кошти селян у населеному пункті існувала школа, де навчалось всього 30 учнів. За даними перепису 1867 року, в Україні населення було неписьменним. Тільки 70% дітей шкільного віку не мали змоги вчитись. В 1910 р. збудували приміщення, що не функціонувало, а через два роки будівництво церкви та добудову навчального закладу взяло на себе земство за рахунок державних коштів, яких вкрай не вистачало. Лише в жовтні 1914 р. почала працювати початкова школа, що минулого року відсвяткувала сторічний ювілей.

Сорок років життя і мудрості Коростської ЗОШ

(Закінчення. Початок на 1-ій стор.)

Ввели новий предмет — «Божє Слово». Першим учителем був Володимир Старицький, а учнями Мефодій Блещий, Антон Титченко, Дмитро Комар.

У роки панування буржуазно-поміщицької Польщі закрили майже всі українські освітні заклади, а вчителів-українців звільнили з роботи. У селі Корост відзначили створення 4-класної польсько-української школи. У першому та другому класах учні навчалися один рік, у третьому — 2, четвертому — 3. Всього здобували знання 160 школярів, по сорок у кожному. Тоді працювали педагоги Ольга Драшуль, Янка Єр'євгова, Дорота Фабянка, Вишуканими були Кадат Березний, Мина Блещий, Пилип Сорока, Кирило Кулінка й ін.

За радянської влади (1939 р.) у Коросту навчалось 100 дітей. Нове дидактичне навчального закладу розпочалося після звільнення Рівненщини від німецьких загарбників у 1944 р., тоді він знову відновив функціонування. Директором став Василь Сміляр, з акадєміа Охима Люлька. На хурті Оборки діяла початкова школа, в якій працювала Марія та Галина Шули.

У 1952—1956 рр. очолювали педагогічні колективи Микола Киржмер і Степан Кузьмич. Згодом, по 1966-ий, — Дмитро Карлюк, який керував уже восьмирічною. З 1967 по 1969 роки директором був Кіндрат Лесик. Майже всі вчителі тоді були вихідцями зі східних областей України. Це Варвара Осеніна, Лідія Швороб, Іван Швороб, Регіна Кузьмич, Катерина Карлюк та ін.

З 1974 року в селі розпочала роботу середня школа, яку очолює Володимир Галан, а з 1979 р. по 2005 р. — Олександр Михайло. Нову історію закладу з листопада 2005 року веде педагог вищої кваліфікаційної категорії, старший учитель Віра Михайлова. На широкій життєвій шлях вийшли тисячі випускників Коростської ЗОШ, серед яких є люди найрізноманітніших професій: священники, підприєми, вчителі, агрономи, офіцери, лікарі, юристи, хлібороби, робітники, правники культури, письменники, журналісти...

падали на панські фільварки, роздавали біднякам худобу, хліб. Польський королівський уряд відрадив проти них війско. Виршальний бій між народними постанцями й регулярними частинами панських реєтерів відбувся поблизу Поділля.

Гуртківці школи зібрали історичні дані про навколишні села: Одринки, Степань, Кричильськ, Мале Вербче. А окрасою села є церква, яка з 2005 року відзначила сторіччя, до якого ввійшли до 40 одноосібних господарств. Головою обрали Антона Титченка.

Життя трудівників 22 червня 1941 р. перервав напад німецько-фашистських загарбників. У січні 1941 р. частини 143 та 397 стрілецьких дивізій 1 Українського фронту звільнили край від окупантів. 14 січня 1944 р. стало вільним і село Корост. Після визволення Рівненщини все населення краю приступило до відбудови школи. Відкривалися школи, хатичиньки...

У 1946 р. у Коросту відновили колектив ім. Шевченка, головою якого призначили Миколу Чика. Господарство було потужним, обробляли 4239 га землі, в тому числі 1304 га орної. Вирощували льон, розводили м'ясо-молочне тваринництво. Колектив неодноразово нагороджували урядовими відзнаками. До послуг жителів села збудували Будинок культури, Будинок побуту, бібліотеку, амбулаторію, інші предос стоматологічний кабінет.

На фронті Другої світової війни билися з гітлерівцями 103 місцевих жителів. Із них 53 загинули смертю хоробрих, їх відзначили орденами й медалями. Багато яких є люди найрізноманітніших професій: священники, підприєми, вчителі, агрономи, офіцери, лікарі, юристи, хлібороби, робітники, правники культури, письменники, журналісти...

них фестивалів «Дев'ялських дже-рела», «Котилася торба» й ін. Нині в школі працюють письменники та поети: Михайло Кика — учитель німецької мови, лауреат Всеукраїнського фестивалю творчості, член Національної спілки журналістів України, видав збірку поезій «У родинному колі»; Юрій Комар — учитель біології, доробки якого на різну тематику часто друкують в районній газеті й у фахових журналах; автор цих рядків — гуморист, дитячий письменник,

як підсижників звичайний, сон великий, авочі ягоди пахучі, пуган, видра річкова, що зустрічаються в річках, лісах і на околицях наших сіл; пейзажі рідного краю, зроблені місцевими учнями, а також зібрані цікаві дані з життя рослин. Почесне місце займають виробі екологічного наповнення, виготовлені школярами власноруч. Висловити позицію щодо екологічних проблем рідного краю й України загалом старшокласники можуть у рубриці «Екопогляд». Не залишають поза увагою й катастрофу на Чорнобильській АЕС. Щороку 26 квітня проводимо лінійку пам'яті й шани тих, хто ценою власного життя зберіг для нас чисте небо.

Жінка-мати була, є і буде символом усього ніжного, доброго й чесного на землі, адже немля для кожного з нас — це найдорожча речина. Вона є основою життя, співає та і співає, вчила добра й любові, охайності й працьовитості. Недарма в народі кажуть: «Якни куш, така й калина, яка мати, така й дитина». У залі материнства й дитинства можна дізнатись, що багато українських жінок прославили Україну своєю державотворчою, культурною, науковою діяльністю. В першу чергу це хнягиня Ольга, Анна Ярославна, Роксолана, Софія Крушельницька, Лєса Українка. Тут зібрані матеріали й про багатодітних матерів села, багатством яких є діти. Мати — всього початок, берегиня роду людського. Нєзміру любов, ласку, ніжність і тепло дарує вона своїм дітям, оберігаючи їх дїм. Матерями-героїнями є односельці Катерина Нагорна, яка народила й виховала 13 дітей, Ольга Супрунчук (12), Василіна Комар (11), а Анастасія Босій кожен день говорять «люблю» 9 дітей.

Шляхами навчального закладу

У школі є виховні центри: зали Державної символіки України, екологічна, материнства та дитинства, «Село, моє рідне село», трудової слави та виховної роботи. Минулого року оформили стенд Небесної сотні та героїв АТО. Зокрема в екологічний зал першим з'явився експонат представників флори та фауни Рівненщини з Червоної книги

калинови», заснована у 2001 році. Її мета — захист прав та інтересів членів сім'ї, об'єднання зусиль для добрих і корисних справ, розвиток здібностей загальношкільських цінностей і культури кожного її члена. Символічними в ній є різноманітні традиції: червононі, дістєва, пов'язані з важливими подіями в житті дітей. Це прийом у дружину, зміст, початок і завершення доброт справи, зустрічі друзів, вшанування пам'яті героїв, відзначення свят, народних традицій.

Організація «Гілки калинови» нараховує 36 членів, які об'єднуються в 7 загонів-гілочок: доброті, трудівничі, каліни, пам'яті, радості й здоров'я, народної мудрості й зеленої гілочки. Всі вони мають девіз, завдання та мету. Діти залюбки вивчають традиції та звичаї нашого народу, а тому й проводять різні заходи: свято врожаю, Дні вчителів, партизанської слави, шевченківські, Андрійські вечорничі, та багато інших.

У залі хліборобської слави історія говорить, що у 1968 році колектив ім. Шевченка виграв першість у Всеукраїнському змаганні й був нагороджений перехідним Червоним Прапором Міністерства сільськогосподарства СРСР і ЦК профспілок робітничої і службовців сільського господарства. За трудові досягнення 17 колосників удостоїли орденів і медалей, у тому числі голову Г.К. Мірошинченка.

З 1972 по 1977 роки господарство очолював Сергій Камєнчук, а з 1978 по 1994 — Іван Похозей. У цей час запровадили консервний і насинний заводи. У червні 2000 року на базі колгоспу ім. Шевченка створили СГПП «Шевченківська», яким керував Степан Денисюк. У березні 2004-го почало діяти СГПП «Мир», керівником якого обрали Михайла Чика.

З давніх-давен наш народ цінує

Життєпис села Корост

Село виникло за часів Київської Русі. Перша згадка належить до 1520 р. На його околиці височить оборонне слов'янське городище. Під час війни між Росією та Швецією в Коросту перебували головні сили російської армії, яку очолював Петро І. У бойових сутичках російським військам активно допомагали місцеві селяни. У 1766 р. у лісах за Горинню звільнився гайдамак, що мали стійкий зв'язок із законами Гонті й Залізняка. Вони на-

громадянські обов'язок. Минулого року на честь героя Батьківщини на фасаді школи встановили меморіальну дошку.

Нова доба в історії школи

Щорічно в навчальному закладі відбуваються зустрічі з випускниками, які приїжджають із різних куточків України, Росії, Білорусії, Молдови. З 2000 року діє фольклорно-етнографічний колектив «Маурікис» — дипломант Міжнарод-

іонних та обласних конкурсів. Мирослава Комар, Вікторія Кошляк неодноразово займали призові місця в конкурсі «Она зірка», Андрій Комар й Іван Комар — один з кращих читців-декламаторів у районі й області. Команди з ігрових видів спорту та в індивідуальних видах виборують регулярно призові місця в районі та представляють Сарненщину на обласних змаганнях. Є переможці в обласних і всеукраїнських конкурсах з інших предметів та факультативних спрямувань.

ну, співала їй пісень, вчила добра й любові, охайності й працьовитості. Недарма в народі кажуть: «Якни куш, така й калина, яка мати, така й дитина». У залі материнства й дитинства можна дізнатись, що багато українських жінок прославили Україну своєю державотворчою, культурною, науковою діяльністю. В першу чергу це хнягиня Ольга, Анна Ярославна, Роксолана, Софія Крушельницька, Лєса Українка. Тут зібрані матеріали й про багатодітних матерів села, багатством яких є діти. Мати — всього початок, берегиня роду людського. Нєзміру любов, ласку, ніжність і тепло дарує вона своїм дітям, оберігаючи їх дїм. Матерями-героїнями є односельці Катерина Нагорна, яка народила й виховала 13 дітей, Ольга Супрунчук (12), Василіна Комар (11), а Анастасія Босій кожен день говорять «люблю» 9 дітей.

Є в селі й молоді мами, які теж народили та виховують багато дітей. Це Любов Боса, яка має 12 дітей, Ганна Нагорна та Любов Малєйчик — по 9. Варто пам'ятати, що найкращі, найсміливіші, найкращі слова беремо у своїй душі саме для немьки.

У центрі виховної роботи діє добровільна, самодіяльна громадська дитяча організація «Гілки

— то багатство, сіль — то гостинність, а честь — то людська гідність. І школярі, спадкоємці предків, вчаться на їх зовоках.

А це в залі трудової слави зібрані матеріали про славних хліборобів, які з покоління в покоління передавали хороші традиції та любов до рідної землі.

Наше свогодення

Нині вчительський колектив працює над науково-методичною проблемною темою: «Використання сучасних педагогічних та інформаційних технологій навчання та національно-патріотичного виховання для активізації творчого потенціалу учнів». У закладі працює 48 педагогів, 9 із них мають вищу кваліфікаційну категорію та звання старшого вчителя, 20 — категорію, 5 — II і 14 спеціалістів. Школа поспішас оновлюється, а діти мають всі умови, аби а майбутньому стати успішними людьми.

З нагоди 40-річчя навчального закладу очільник педагогічного колективу Віра Михайлова побажала частки радості в долівках учителів та успіхів у важливій справі — навчанні дітей життєвої мудрості, бо це для них найважливіше.

Василь ТИТЕЧКО.

